RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 97.206 van 28 juni 2001
in de zaak A. 81.285/XIV-3341.

In zake : XXX,
wonende te M.,
W.straat 29

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 26 november 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 juli 1998 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 29 september 1998;

Gelet op het arrest nr. 81.611 van 2 juli 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij, geboren op 12 juli 1972 in M., op 14 september 1992 te M. (M.) huwt met een Belgische; dat zij op 16 december 1992 middels een visum tot gezinshereniging op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) België is binnengekomen; dat verzoekende partij op 26 februari 1993 een aanvraag tot vestiging indient op grond van zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische; dat verzoekende partij stelt, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat op 13 maart 1994 uit het (nadien vernietigde) huwelijk een kind wordt geboren; dat aan

verzoekende partij op 7 juni 1995 een identiteitskaart voor vreemdelingen wordt afgegeven, geldig tot 1 september 1998; dat dit document als burgerlijke staat "gehuwd" vermeldt; dat het huwelijk van verzoekende partij bij arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 4 november 1997 wordt vernietigd; dat het beschikkend gedeelte van dit arrest op 9 april 1998 wordt overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand; dat aan verzoekende partij op 24 april 1998 een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen wordt uitgereikt, geldig tot 1 september 2003, met de vermelding "ongehuwd"; dat verzoekende partij op 29 september 1998 een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend; dat dit de thans bestreden beslissing is die als volgt luidt :

> "REDEN VAN DE BESLISSING : art. 7-1-3° wet 15/12/80
> Heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Trad in het huwelijk met een Belgische met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen op 4 november 1997 vernietigd. Het beschikbare gedeelte van het huwelijk werd ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 9/4/98.";

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord onder het kopje "De materiële handeling" de ontvankelijkheid van het beroep betwist wat het voorwerp ervan betreft; dat zij aanvoert dat een bevel om het grondgebied te verlaten geen eigen rechtsgevolgen heeft, doch het gevolg is van een eerder ontstane rechtstoestand; dat de vernietiging ervan geen wijziging teweegbrengt in de bestaande rechtstoestand van de verzoekende partij en dat de verzoekende partij "bijgevolg (...) geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring";

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de afgifte van de identiteitskaart voor vreemdelingen een wijziging heeft teweeggebracht in haar bestaande rechtstoestand; dat het bestreden bevel eigen rechtsgevolgen heeft; dat de vernietiging ervan een essentiële wijziging teweegbrengt in de bestaande rechtstoestand en dat derhalve het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk is en verzoekende partij wel degelijk belang heeft bij de nietigverklaring;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie stelt dat de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid ongegrond is en dat het verslag van het auditoraat dit bevestigt;

2.1.4. Overwegende dat de ontvankelijkheid wat het voorwerp betreft en de ontvankelijkheid wat de persoon betreft, twee verschillende, van elkaar te onderscheiden vereisten zijn; dat het bestreden bevel, genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, te dezen geen loutere uitvoeringsmaatregel is van een eerdere beslissing en dus ook niet het gevolg kan zijn van een eerder ontstane rechtstoestand; dat de bestreden beslissing evenmin een louter materiële handeling is, daar ze te dezen eigen rechtsgevolgen heeft en de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt, al was het maar omdat de uitvoering ervan tot de gedwongen effectieve verwijdering van de verzoekende partij kan leiden; dat verzoekende partij tevens van het rechtens vereiste belang getuigt, al was het maar door het feit dat de bestreden beslissing haar persoonlijke rechtstoestand betreft en zij er rechtstreeks door wordt geraakt; dat de exceptie derhalve niet kan worden aangenomen;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord onder het kopje "Geen dubbele rechtsingang" in een tweede exceptie de ontvankelijkheid van het beroep betwist; dat zij deze exceptie als volgt ontwikkelt :

> "Op 19 oktober 1998 werd ter griffie van de Raad van State een beroep tot nietigverklaring geregistreerd, gericht tegen :
> "De beslissing, gewezen op 29 juli 1998 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, aan vertoger betekend op 29 juli 1998, waarbij hem bevolen werd om het grondgebied te verlaten"
> Die procedure is gekend onder de referte G/A 80.734/VII-17.292.
> Op 27 november 1998 werd een beroep tot nietigverklaring geregistreerd tegen :
> "Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 29 juli 1998 aan verzoeker betekend op 29 september 1998."
> Die procedure is gekend onder de referte G/A 81.285/VII-17.371.
> Er werd een verzoek tot voortzetting ingediend op 6 september 1999 na afwijzend schorsingsarrest nummer 81.611 d.d. 2 juli 1999.
> De procedure ingeleid op 27 november 1998, is niet ontvankelijk.";

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij als volgt repliceert in haar memorie van wederantwoord :

> "Verwerende partij heeft de eer u te antwoorden dat de toenmalige raadsman van verzoeker, Mr. CARSAU, op 19 oktober 1998 een beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29.07.1998 heeft gericht aan de Raad van State, en dat de procedure gekend is onder de referte G/A 80.734/VII-17.292.
> Verzoeker heeft op 18 december 1998 aan de Raad van State meegedeeld afstand te doen van het geding, en in het Arrest 80.078 van 5 mei 1999 heeft de Raad van State overwogen dat er geen gegevens voorhanden blijken te zijn die zich tegen de inwilliging van de afstand verzetten (stuk 16);
> In de thans voorliggende zaak de Raad van State bij Arrest 81.611 van 2 juli 1999 de schorsing werd verworpen omdat niet werd voldaan aan de eerste

voorwaarde van de twee, door art. 17 § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, cumulatief opgelegde voorwaarden;
Dat de schorsingsprocedure een accessorium van de annulatieprocedure is;
Dat, indien de annulatieprocedure onontvankelijk zou zijn, de Raad van State deze ontvankelijkheid dan ook bij de schorsingsprocedure zou hebben opgeworpen, hetgeen niet gebeurd is, en waaruit a contrario kan worden afgeleid dat de annulatieprocedure wel degelijk ontvankelijk is.";

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie verwijst naar het verslag van het auditoraat om te besluiten dat de exceptie niet gegrond is;

2.2.4. Overwegende dat aan de Raad van State geen beginsel bekend is dat aan een verzoekende partij belet tegen eenzelfde beslissing meerdere annulatieberoepen in te dienen; dat tevens de verzoekende partij het recht heeft om afstand te doen van een vordering en - indien de beroepstermijn nog niet is verstreken - een nieuwe in te dienen; dat dit overigens te dezen is geschied; dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan in de overige beroepen die ze tegen de thans bestreden beslissing had ingediend en dat deze afstanden werden toegewezen bij 's Raads arresten nr. 80.078 van 5 mei 1999 en nr. 81.625 dd. 2 juli 1999; dat de exceptie ratione materiae niet aangenomen kan worden;

3.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 40 e.v. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat verzoekende partij ingevolge haar huwelijk met een Belgische het

bevoorrecht statuut verworven heeft van een EG-gelijkgestelde en zij onder de toepassing is gekomen van art. 40 e.v. van de vreemdelingenwet; dat zij België is binnengekomen met een geldig visum; dat zij een aanvraag tot vestiging heeft ingediend, in het bevolkingsregister werd ingeschreven en in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen; dat ingevolge de overschrijving in de registers van de burgerlijke stand van het arrest dat de vernietiging van het huwelijk uitsprak, verzoekende partij werd ontboden op het gemeentehuis om er een nieuwe identiteitskaart voor vreemdeling, geldig voor 5 jaar, in ontvangst te nemen; dat op het ogenblik van de afgifte van deze identiteitskaart de dienst Vreemdelingenzaken reeds kennis had van de vernietiging van het huwelijk van de verzoekende partij en dat volgens de rechtspraak van de Raad van State zulke identiteitskaart, eenmaal afgeleverd, niet meer kan worden ingetrokken en geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd, te meer omdat verzoekende partij in het Rijk was gevestigd; dat vermits de verzoekende partij gevestigd was in het Rijk en deze vestiging bevestigd is bij de afgifte van de nieuwe identiteitskaart geldig voor 5 jaar, artikel 7 van de vreemdelingenwet geen rechtsgrond kan vormen voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten;

3.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij zich in haar memorie van antwoord beperkt tot het opwerpen van de hiervoor onderzochte en verworpen excepties van niet-ontvankelijkheid;

3.1.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord in substantie herneemt hetgeen ze in haar verzoekschrift heeft uiteengezet; dat

ze er verder aan toevoegt dat de stelling dat de afgifte van een identiteitskaart een "acte créateur de droit is" recent werd bevestigd in 's Raads arrest nr. 76.966 van 18 november 1998 en dat het afgeven van de identiteitskaart op 24 april 1998 bezwaarlijk kan worden beschouwd als "de loutere aflevering van een nieuw identiteitsdocument"; dat de beslissing tot aflevering van een nieuwe identiteitskaart op 24 april 1998 een administratieve rechtshandeling uitmaakt, waarbij rechten werden toegekend en waarvan de intrekking, met name door het afleveren van de bestreden beslissing, niet binnen de zestig dagen is geschied, maar wel meer dan vijf maanden nadien; dat de afgifte van deze identiteitskaart een wijziging teweeg heeft gebracht in de bestaande rechtstoestand van verzoeker;

3.1.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie in substantie verwijst naar het argumentarium uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord;

3.1.2.1. Overwegende dat op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde, enkel aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk noch gevestigd is, bevel kan geven het grondgebied te verlaten vóór een bepaalde datum wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

3.1.2.2. Overwegende dat luidens artikel 14, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de vreemdeling, om zich in het Rijk te vestigen, daartoe moet gemachtigd zijn door de minister of zijn gemachtigde; dat overeenkomstig

artikel 16 van deze wet de aanvraag om machtiging tot vestiging wordt gericht aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats, die de aanvraag in alle gevallen aan de minister overzendt voor beslissing; dat indien de beslissing gunstig is, of indien binnen een termijn van vijf maanden geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur is gebracht, het gemeentebestuur overeenkomstig artikel 30, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de identiteitskaart voor vreemdeling afgeeft; dat uit het voorgaande volgt dat de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen in hoofde van de betrokken vreemdeling rechten doet ontstaan en hem machtigt zich in het Rijk te vestigen;

3.1.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij op 26 februari 1993 een aanvraag tot vestiging indient op grond van haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische; dat aan verzoekende partij op 7 juni 1995 een identiteitskaart voor vreemdelingen wordt uitgereikt, geldig tot 1 september 1998; dat dit document als burgerlijke staat "gehuwd" vermeldt; dat het huwelijk van de verzoekende partij op 4 november 1997 bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen wordt vernietigd en dat deze vernietiging op 9 april 1998 in de registers van de burgerlijke stand wordt overgeschreven; dat derhalve ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk, de grondslag van het recht op vestiging van de verzoekende partij geacht wordt nooit te hebben bestaan;

3.1.2.4. Overwegende dat het gemeentebestuur op 24 april 1998 aan de verzoekende partij evenwel een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen met een

geldigheidsduur van vijf jaar afgeeft; dat deze identiteitskaart de vermelding "ongehuwd" draagt; dat, gelet op deze vermelding en de voornoemde vernietiging van het huwelijk, bezwaarlijk kan worden aangevoerd dat deze identiteitskaart aan de verzoekende partij werd uitgereikt op grond van haar - vernietigde - huwelijk; dat verder de afgifte van deze verblijfstitel naar recht en rede niet het gevolg is van een in artikel 30, tweede lid, van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bedoelde gunstige beslissing - of het uitblijven ervan binnen een termijn van vijf maanden - op een door de verzoekende partij met toepassing van artikel 16 van de vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot vestiging; dat derhalve het gemeentebestuur bij het uitreiken op 24 april 1998 van de identiteitskaart voor vreemdelingen met vermelding "ongehuwd", op een manifeste wijze de haar toegewezen bevoegdheden, die de openbare orde raken, heeft overschreden ; dat de afgifte van bedoeld document derhalve door een zo grove onregelmatigheid in haar bestaansvoorwaarden is aangetast dat ze geen rechtsgevolgen kan doen hebben ontstaan in hoofde van verzoekende partij en haar dus niet kan gemachtigd hebben zich in het Rijk te vestigen; dat de verblijfstoestand van de verzoekende partij, bij gebreke aan een grondslag waarop zij een recht tot vestiging kan putten, derhalve gelijk is aan die van een vreemdeling die niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen; dat derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 7 van de vreemdelingenwet, noch de artikelen 40 en volgende van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 miskennen; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, en de artikelen 8, 9 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van het Kind; dat zij dat middel als volgt uiteenzet :

"Uit het (inmiddels) vernietigde huwelijk van betrokkene is een kind geboren: R. X., ° op 13 maart 1994.

Ingevolge art. 8 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind, heeft de Belgsiche Staat zich verbonden tot de eerbiediging van het recht van het kind zijn identiteit te behouden, met inbegrip van nationaliteit, naam, familiale betrekkingen zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging.

Het uit het huwelijk geboren kind X. heeft de Belgische nationaliteit, en derhalve zijn de Belgische wetten inzake staat en bekwaamheid op haar van toepassing.

Luidens art. 315 BW heeft « het kind dat geboren is tijdens het huwelijk of binnen 300 dagen na de ontbinding of de nietigverklaring van het huwelijk heeft de echtgenoot tot vader » . Tegenpartij kan bezwaarlijk opwerpen dat verzoeker de vader niet is van het kind. Een gebeurlijke betwisting van het vaderschap had immers, om ontvankelijk te zijn, dienen te worden ingeleid binnen het jaar na de geboorte van het kind (in casu uiterlijk op 13 maart 1995). Het vaderschap van verzoeker ten aanzien van zijn kind R. X. is dus een vaststaand feit.

Met de vernietiging van het huwelijk werd het wettelijk vermoeden van vaderschap van verzoeker niet teniet gedaan, zoals o.m. blijkt uit de geboorte-akte van het kind (stuk 3). (geen kantmelding).

Bovendien werd het kind geboren tijdens het huwelijk, of het huwelijk achteraf ontbonden of vernietigd werd is niet relevant. Inderdaad mocht het vermoeden van vaderschap teniet gaan samen met de vernietiging van het huwelijk, dan was het tweede zinsdeel van art. 315 BW zonder enig nut: deze zinsnede zegt immer dat het kind dat is geboren binnen de 300 dagen na de nietigverklaring van het huwelijk de echtgenoot tot vader heeft.

De afstammingsband tussen verzoeker en zijn dochter X. staat dus onomstotelijk vast. Overeenkomstig art. 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind dient de Belgische Staat te waarborgen dat X. van haar vader wordt gescheiden tegen zijn wil. De ouders van

het kind X. leven weliswaar gescheiden, en het kleine meisje heeft haar hoofdverblijfplaats bij haar moeder, en verzoeker stemt hiermee in. Het meisje is immers nog zo jong dat het in haar belang is om bij haar moeder te wonen. Indien de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd zou verzoeker evenwel verhinderd worden om zijn wettelijk objectief recht op persoonlijk contact met zijn dochter op geregelde tijdstippen te kunnen uitoefenen. Een dergelijke maatregel druist derhalve rechtstreeks in tegen het belang van het kind X., in haar relatie met haar vader.

De Belgische staat kan zich in casu bovendien niet beroepen op enige beslissing van de bevoegde autoriteiten waaruit zou blijken dat deze scheiding tussen vader en dochter noodzakelijk is in het belang van het kind en moet derhalve verhinderen dat vader en dochter op 3.000 km van elkaar komen te wonen (cf art. 9, 1 van het Verdrag van het kind).

Luidens art. 8 van het EVRM heeft verzoeker recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, ongeacht of zijn dochter bij hem inwoont. Volgens de interne richtlijnen van het Bureau E van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt de ouder van een Belgisch kind immers niet uitgewezen.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt : « heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad ».

Bijgevolg had de Minister van Binnenlandse zaken een belangenafweging dienen te maken tussen enerzijds het belang van verzoeker die het recht op persoonlijk contact met zijn dochter eist, en het belang van het kind, aan wie niet het minste verwijt kan worden gemaakt, doch dat recht heeft op een regelmatig contact met haar vader en anderzijds de belangen van de Belgische staat. De vraag stelt zich dan ook of het bestreden bevel en de uitvoering ervan wel « nodig is in een democratische samenleving ». Terzake verwijst verzoeker naar het arrest N. van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 13 juli 1995 (serie A, n° 320- Bo, en naar het Arrest van de Raad van State 25 september 1996, n° 61.972 (IIIe Kamer), RDE, 1996, n° 91, p. 755) ;

In onderhavig geval bestaat er een onevenwicht tussen het belang en de argumentatie van de overheid (verwijdering omwille van schading van de openbare orde) en de belangen van verzoeker en zijn dochter.

Het middel is derhalve ernstig."

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij zich in haar memorie van antwoord beperkt tot het opwerpen

van de hiervoor onderzochten en verworpen excepties van niet-ontvankelijkheid;

3.2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord het volgende uiteenzet :

> "Uit het vernietigde huwelijk werd een Belgisch kind geboren, X. Luidens artikel 8 van het Verdrag van 20 november 1989 tot bescherming van de rechten van het kind, dient de Belgische staat de familiale betrekkingen te eerbiedigen.
> Ongeacht het gegeven van het vernietigde huwelijk van haar ouders, is en blijft verzoeker de vader van het kind, hetgeen blijkt uit haar geboorteakte, waarin geen kantmelding wordt gemaakt. Hoewel het kind bij haar moeder verblijft, wordt het beheer van de persoon en de goederen van het minderjarige kind X., overeenkomstig de algemeen geldende bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, gezamenlijk door beide ouders uitgeoefend.
> Verzoeker erkent dat omwille van de vernietiging van het huwelijk van verzoeker, hetgeen als een inbreuk op de openbare orde wordt beschouwd, de Belgische staat het recht heeft zich te mengen in het gezinsleven.
> Hierbij dient evenwel niet uit het oog te worden verloren dat de Minister desalniettemin een belangenafweging had dienen te maken tussen verzoekers recht op persoonlijk contact met zijn kind en het belang van de Belgische staat. Uit het feitenrelaas als vervat in het verzoek tot nietigverklaring werd voldoende feitenmateriaal aangebracht waaruit blijkt dat de Belgische staat in deze zaak schromelijk te kort is gekomen, en de schending van de openbare orde op een disproportionele wijze heeft geïnterpreteerd, temeer daar de strafbare feiten die verzoeker zogenaamd zou gepleegd hebben (zie nota van de verwerende partij), geenszins bewezen zijn, wel integendeel. Het subjectieve recht van verzoeker voor de uitoefenening van zijn ouderlijk gezag en om zijn dochter regelmatig te zien wegen zwaarder."

3.2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie in substantie verwijst naar het

argumentarium uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord;

3.2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van de artikelen 8, 9 en 16 van het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (IVRK); dat uit de lezing van de procedurestukken blijkt dat de verzoekende partij niet uiteenzet in welke mate ze de artikelen 8 en 16 van het IVRK geschonden acht; dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op artikel 9.1 van het voornoemd verdrag, deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 9.1. IVRK niet dienstig kan inroepen; dat het middel inzoverre het de schending inroept van de aangevoerde bepalingen van het IVRK niet-ontvankelijk is;

3.2.2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van artikel 8 E.V.R.M.

3.2.2.2.2. Overwegende dat de verdragsverenigbaarheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op het ogenblik waarop deze wordt opgelegd; dat uit de

hiervoor toegelichte feiten blijkt dat op dat ogenblik het op 14 september 1992 te M. (M.) gesloten huwelijk met een Belgische vernietigd was; dat verzoekende partij op dat ogenblik vader is van een minderjarig kind; dat zij immers wat dit laatste betreft, in haar verzoekschrift stelt dat op 13 maart 1994 uit het (inmiddels)vernietigde huwelijk een kind is geboren en ter staving hiervan een niet-gezegelde kopie van een akte van geboorte overlegt; dat zij verder in dit verzoekschrift toelicht dat dit "uit het huwelijk geboren kind (...) de Belgische nationaliteit (heeft), dat de afstammingsband tussen verzoekende partij en het kind onomstotelijk vaststaat, dat de ouders van het kind weliswaar gescheiden leven, dat het kind haar hoofdverblijfplaats heeft bij de moeder, dat de verzoekende partij hiermee instemt; dat de verzoekende partij verder in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie stelt dat, "hoewel het kind bij haar moeder verblijft, (...) het beheer van de persoon en de goederen van het minderjarige kind (...), overeenkomstig de algemeen geldende bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, gezamenlijk door beide ouders (wordt) uitgeoefend"; dat de verwerende partij deze op het ogenblik van de beslissing bestaande feitelijke en juridische toestand van betrokkene niet betwist;

3.2.2.2.3. Overwegende dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een autonoom begrip is, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd; dat, verwijzend naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (zie o.m. het arrest van 7 augustus 1996 inzake C. t. België

(*Publ. Cour. Eur. D.H., 1996, Vol.* III, 915, overw. 25)), het begrip "gezin" uit artikel 8 EVRM, de band insluit tussen een ouder en zijn kind, ongeacht of dit kind wettig dan wel natuurlijk is en ongeacht of beiden al dan niet samenwonen; dat alhoewel deze band kan worden verbroken door latere gebeurtenissen, dit slechts geldt in uitzonderlijke omstandigheden; dat uit het dossier geen gegevens blijken die doen besluiten dat te dezen deze uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn; dat derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten zich laat ontleden als een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij in de zin van artikel 8, eerste lid, EVRM;

3.2.2.2.4. Overwegende evenwel dat het genoemde artikel 8 EVRM in het tweede lid een aantal beperkingsgronden aangeeft met betrekking tot de uitoefening van het in het eerste lid bepaalde recht; dat de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven immers is toegestaan voor zover dit bij de wet is voorzien, één van de in het tweede lid opgesomde legitieme doelen nastreeft en nodig is in een democratische samenleving;

3.2.2.2.5. Overwegende dat, wat de eerste voornoemde voorwaarde betreft wordt, niet kan worden betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bij de wet is voorzien, m.n. in artikel 7 van de vreemdelingenwet; dat overigens uit het ongegrond bevinden van het eerste middel volgt dat deze beslissing deze wettelijke bepaling niet schendt;

3.2.2.2.6. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de partijen niet betwisten dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel

8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

3.2.2.2.7. Overwegende dat, wat de derde voorwaarde betreft, als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is; dat ter beoordeling hiervan moet worden nagegaan of door het uitvaardigen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van, enerzijds, het recht van de verzoekende partij op de eerbiediging van haar gezinsleven en, anderzijds, op de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; dat wat dit evenwicht betreft, blijkt dat, enerzijds, de bestreden beslissing steun vindt in de vernietiging van het huwelijk van verzoekende partij; dat die vernietiging erga omnes inhoudt dat verzoekende partij een huwelijk had gesloten dat strijdig was met de openbare orde; dat dit geveinsd huwelijk de grondslag vormde voor het recht van verblijf van verzoekende partij; dat verzoekende partij derhalve gebruik maakte van het instituut van het huwelijk, waarvan de grond- en bestaansvoorwaarden de openbare orde raken, om in het Rijk op een legale wijze te kunnen verblijven en te vestigen; dat de verzoekende partij derhalve wist of moest weten dat haar verblijfstoestand precair was in die zin dat deze onlosmakelijk was verbonden met (de geldigheid van) het huwelijk; dat zij dus wist of moest weten dat een

eventueel na dit ongeldig huwelijk onstane band met een kind, in voorkomend geval kon worden verbroken indien de grond voor het verblijf - het huwelijk - ex tunc en erga omnes vervalt; dat bovendien het thans bestreden bevel niet op absolute wijze aan de verzoekende partij de in artikel 8, eerste lid, EVRM beoogde bescherming van het gezinsleven ontzegt; dat immers de Belgische wetgeving niet uitsluit dat de verzoekende partij, ook nog na de tenuitvoerlegging van het thans betreden bevel op wettige wijze kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er, binnen de perken van de wet, langer te verblijven en te vestigen, dat anderzijds de verzoekende partij niet het minste element voorlegt omtrent de wijze en de intensiteit waarop zij feitelijk de band beleeft met haar minderjarig kind; dat, in het licht van de hiervoor geschetste feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatieruimte die artikel 8 EVRM biedt aan de verwerende partij, er derhalve te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is; dat het middel niet gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**